

2. Скляр В. М. Етномовний склад населення Харківської області: за матеріалами Всеукраїнського перепису населення 2001 року. Харків: «Тим Паблиш Груп», 2019. 642 с.

3. Скляр В. М. Етномовні процеси в українському просторі: 1989-2001 рр.: монографія / В. М. Скляр ; Київський нац. ун-т. – Харків : ЕКСЛЮЗИВ, 2009. – 545 с.

**Махонько Денис Сергійович,
Смагло Ярослав Дмитрович,
аспіранти кафедри МКБМ ХНАДУ,
e-mail: bugaevskaylia@ukr.net**

НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ЯК ОДНА З ВИЗНАЧАЛЬНИХ СОЦІАЛЬНИХ ІНСТИТУЦІЙ СУСПІЛЬСТВА

Національні цінності базуються на світових цінностях і підпорядковані меті приєднання до загальнолюдської культури, оскільки нормальна національна самосвідомість вільно сприймає всі культурно-духовні цінності людства. Саме в такий спосіб поєднується загальнолюдське й національне. Сьогодні кожному зрозуміло, що взаємодія національного й загальнолюдського становить основу традицій формування духовного світу молодих поколінь у вихованні народу, незалежно від його національної належності.

Розвиток гуманітарного пізнання, розуміння культури формує специфічні підходи до аналізу та інтерпретації матеріалу. Як доводить досвід, від фахівця сьогодні вимагається орієнтація на досягнення високої професійної майстерності, яка має поєднуватись із широтою знань і вмінням швидко опановувати нові галузі. Педагог набуває своєї цінності лише тоді, коли він достатньо володіє загальною культурою: здатність вільно й критично мислити, відтворювати

духовні й інтелектуальні цінності, яких завжди потребує суспільство та навчальний заклад як одна із його визначальних соціальних інституцій.

Можна стверджувати, що найважливішими компонентами людської культури поряд із нормами й ідеалами є цінності. Цінностями називають такі характеристики об'єктів і процесів, що мають найважливіше позитивне значення для людей. У багатьох культурних процесах цінності відіграють роль еталонів, з їхньою допомогою діяльність стає мотивованою й осмисленою. Вони суттєво позначаються на професійному становленні фахівця та визначають напрям розвитку будь-якого середовища, а також діяльність усього педагогічного колективу навчального закладу [1].

Одним зі шляхів одержання рефлексії є використання нетрадиційних для педагогіки методів дослідження, які б дозволили не тільки переосмислити, по-новому підійти до вивчення історичної спадщини видатних діячів освіти та науки як джерела загальнокультурного розвитку педагога, а й проаналізувати педагогом особистий онтогенез, внести в нього певні корективи, які допоможуть піднятися на новий, більш високий рівень культури.

Основним складником загальної культури є професійна культура, до якої і слід залучати студентів. Це рівень оволодіння людиною певною галуззю знань і діяльності, тому розглядаємо її як показник розвитку його загальної культури.

У зв'язку з тенденцією розвитку суспільства, нині спостерігається підвищений інтерес науковців до дослідження педагогічної культури.

Педагогічна культура в контексті інноваційного стилю педагогічної діяльності розглядається як сукупність інтегративних характеристик: гуманістична спрямованість особистості, здатність до інноваційної діяльності, висока соціальна відповідальність, методологічне і творче педагогічне мислення тощо. Саме цей складник загальної культури характеризує педагога з професійно-особистісного боку, а також відображає рівень розвитку знань, умінь, особистісних якостей, пов'язаних із галуззю його професійної діяльності [2].

Література

1. Тимчук Л.І. Теоретичні аспекти використання біографічних досліджень у розвитку культури педагога. Культурологічна складова професійного розвитку педагога: збірник наукових праць. Київ-Ніжин. 2012. 126 с.
2. Мазур І.М. Інноваційний стиль педагогічної діяльності: культурологічний підхід. Культурологічна складова професійного розвитку педагога: збірник наукових праць. Київ-Ніжин. 2012. 126 с.

Маторіна Наталя Михайлівна

*кандидат філологічних наук, доцент,
докторант кафедри полоністики і перекладу
факультету філології та журналістики*

*Волинський національний університет імені Лесі Українки
(м. Луцьк, Україна) e-mail: n.m.matorina@gmail.com*

ПРО ШУЛЬЦІВСЬКУ АНТРОПОЛОГІЧНУ ПОЕТИКУ ДОСВІДУ

На тлі кардинальних трансформацій світової літературознавчої думки кінця ХХ – першої чверті ХХІ ст. змінилися й контексти, у яких читають та досліджують, сприймають та засвоюють твори знаного польського модерніста першої половини ХХ ст. Бруно Шульца. Бруно Шульц (1892 – 1942) залишив по собі видатні мистецько-творчі доробки як письменник, художник, педагог, ілюстратор, графік, літературознавець, літературний критик і теоретик літератури, епістолограф, журналіст, перекладач, публіцист, мислитель, архітектор, декоратор, мемуарист, скульптор, науковець тощо.

У контексті визначення ролі гуманітаристики, зокрема української, у збереженні тієї чи тієї національної ідентичності на часі спроба схарактеризувати антропологічні складники, що фігурують у прозових (у певний спосіб і літературно-критичних, епістолярних,